

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. Collé, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr.

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondingen 15 centiemen per drukregel.

BERICHT.

De personen die zich van heden aan den *POSTRIJDER* abonneren voor 't jaar 1871, zullen het blad gratis ontvangen tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 26 NOVEMBER.

Gemeente kiezing.

Ziehier de uitslag der kiezing die gisteren te Tongeren plaats gehad heeft, voor de benoeming van een lid van den gemeente raad.

1ste BUREAU.

Ingeschreven kiezers 203. — Stemmers 182. Witte en nietige briefjes 4. — Volstrekte meerderheid 90.

M. Ghinéau 107 stemmen.

M. Daris 71 »

2de BUREAU.

Ingeschreven kiezers 200. — Stemmers 171. Witte en nietige briefjes 5. — Volstrekte meerderheid 83.

M. Daris 96 stemmen.

M. Ghinéau 70 »

TOTAAL.

Ingeschreven kiezers 403. — Stemmers 353.

Witte en nietige briefjes 9. — Volstrekte meerderheid 173.

M. Ghinéau 177 stemmen.

M. Daris 167 »

M. Adolphe Ghinéau, geneesheer, is lid van den gemeente-raad gekozen.

Ofschoon de kiezing van gisteren niet aan onze verwachting beantwoord heeft, hebben wij nogtans geene reden om ons te ontmoedigen. De verplaatsing van zes stemmen ware inderdaad voldoende geweest om de kiezing M. Daris te verzekeren. Zes stemmen op meer dan 400, men moet bekennen dat dit wel weinig is, vooral wanneer men rekening houdt van de middelen welke onze tegenstrevers gebruikt hebben om zich de overwinning te verzekeren. De bedreigingen, de kuiperijen, de trouwlooste middelen in het werk gesteld, en dat alles om tot die onbeduidende meerderheid van stemmen te geraken, neen, deze uitslag heeft niets dat ons vertrouwen in de toekomst moet verzwakken.

M. Daris komt met eer en waardigheid uit dezen strijd. De 167 stemmen die hij bekomen

heeft, zij zonder uitzondering vrije en ongedwongen stemmen, hij is dezelve enkel verschuldigd aan de achting die hij geniet en aan de onwankelbare overtuiging der kiezers die hem hunne stemmen gegeven hebben. Zouden onze tegenstrevers hetzelfde kunnen zeggen?

Het verplichtend Onderwijs.

Woensdag heeft M. Funck, schepen der stad Brussel, waar deze vrijdenker aan het hoofd van 't onderwijs staat, in de kamer zijn voorstel ontwikkeld, strekkende om het onderwijs verplichtend te doen verklaren.

Volgens art. 1 van dit ontwerp, zouden al de kinderen in België woonachtig, het lager onderwijs ontvangen in eene openbare of bijzondere school of te hunnen huize, gedurende zes achtereenvolgende jaren, van 7 tot 15 jaar.

De ouders of voogden die, zonder wettelijke redens te kunnen inroepen, hunne kinderen van 7 tot 15 jaar oud niet naar de school zouden zenden, zouden verwittigd worden dat zij aan de onderhavige wet moeten gehoorzamen.

Indien de ouders zouden weigeren zich aan de wet te gedragen zouden zij kunnen gestraft worden met eene boet van 1 tot 10 frank, en bij hervalling met eene boet van 10 tot 25 frank, en daarenboven met eene gevangzitting van 1 tot 5 dagen.

De ouders of voogden die, gedurende de 6 jaren van de verplichting hunne kinderen naar de school te zenden, drie veroordeelingen zouden ingeloopt hebben voor overtreding dezer wet zouden beroofd worden van allen openbaren onderstand.

Het ware voorzeker eene schoone zaak indien al de kinderen van het land een betamelijk en gevoelig onderwijs konden ontvangen.

Maar in tegenwoordigheid van de groote moeilijkheden die er bestaan om het grondstelsel van het verplichtend onderwijs ten uitvoer te brengen, vraagt men om welke reden M. Funck aangedreven is om met dezen maatregel voor de gordijn te komen.

Deze redenen zijn altijd en eenwig dezelfde: Het onderwijs is de geheele religie geworden van al onze vrijdenkers; maar wel te verstaan dit onderwijs moet nu gegeven worden volgens hunne mode, dat is zonder tusschenkomst van priesters of van godsdienstig onderwijs; voor zulk onderwijs te ondersteunen en te doen bloeien, zijn zij altijd gereed om oproep te

doen tot de openbare macht, ja zelfs om boeien en gevang om te leggen.

Kwam er een katholieke vertegenwoordiger voorstellen om het godsdienstig onderwijs en de tegenwoordigheid der schoolkinderen in de zondagsermoenen verplichtend te verklaren, op straf van eene meer of min zware straf, men zou al de Bara's van geheel het land hooren schreeuwen en tieren tegen zulke onverdraagzaamheid; maar als er kwestie is van katholieke kinderen naar de school te doengaan, worden gezet, ha daarvoor zou men nieuwe straffen in het strafwetboek schrijven en de champetters en gendarmen zouden moeten gereed staan!...

Zoo verstaan de heeren liberalen en vrijdenkers de vrijheid van de huizeijke opvoeding. Op deze wijze zou de liberale Staat het vaderlijk gezag willen inpalmen, om des te gemakkelijker de opgroeiende Belgen in eene ongodsdienstige opvoeding te temperen.

Gelukkig ontmoet het vrijdenkers voorstel Funck niet den minsten bijval, en het zal ook met eene groote meerderheid verworpen worden.

Het stervende Frankrijk.

Ja, Vuillot, de moedige fransche gazet-schrijver, heeft gelijk te zeggen: *Mijn stervende Vaderland!*

Ja, Frankrijk ligt in de doodskrampen, en het valt van een als een verrot lichaam. Men zou zeggen dat in dit land geen druppel gezond bloed meer is, geen vonk levensvuur, geen briezeltje eer, waardigheid, ware vaderlands-liefde.

De tijdingen uit Frankrijk doen zeer aan 't hert van alwie de geschiedenis van dit groot volk kent.

Hoe diep gevallen!... Terwijl de Pruis over Parijs eene zee van vuur gaat werpen, wat doen de Fransen? Boffen en zwetsen, hun bestuur tegenkanten en bevechten, de priesters en kloosterlingen vervolgen en schandalen geven van alle slach.

Dit gebeurt te Parijs, te Lyon, te Dôle, te Marseille en bijna overal. In die laatste stad heeft men de burgerwacht onder 't lof in de kerk zien loopen, den priester van het altaar rukken, en terwijl het H. Sakrament uitgesteld bleef, daar zingen en dansen met eenen hoop gemeen vrouwvolk.

De Jacobynen hebben een program uitgegeven en rondgestrooid in welk zij vragen, dat

De brave vrouw schudde treurig met het hoofd en wischte met den rug van de hand hare vochtige oogen af.

« Deel ze mij maar eens mede. »

« Die lang geleden gebeurtenissen kunnen niemand meer belang inboezemen. »

« Gij bedriegt u, Jeanne. In de oogen van ieder mensch, die gaarne opmerkt en nadenkt, is niets leersamer en stichtender dan het schouwspel der deugd strijdende tegen de armoede en den rampspoed. Wij, jonge lieden, kunnen ons slechts verrijken met de lessen van het verleden, met de voorbeelden, ons door het tegenwoordige gegeven en de raadgevingen van onze ouderen in jaren. »

« Dat is wel mogelijk, mijnheer Charles; maar ik zie niet in, waartoe het verhaal der rampen van eene oude vrouw u zou kunnen dienstig wezen. Het leven van den arme, ziet gij, bepaalt zich nagenoeg tot den arbeid en de ontberingen, gelukkig, wanneer het geloof zijne droefnissen vergezelt, om hem van tijd tot tijd zijne onvergankelijke belooningen voor te houden en den geschokten moed te versterken. »

« Het zien van het lijd van onzen evennaaste maakt het hart toegankelijk voor het medelijden, het aanschouwen van zijne gelatenheid noopt ons tot geduld. Lateu wij dus samen eens wat praten. »

« Praten! praten doe ik gaarne, dat is mijn zwak. Maar het wordt laat en ge ziet daar ginds die kinderen wel voor de deur van de huipelen; dat zijn mijne kleinkinderen. »

« Hunne moeder is bij hen. »

« Gij hebt gelijk, dat Margaretha bij hen is; doch gij kunt even goed stellen, dat er niemand bij hen is: zij is blind. »

« Blind!... »

« Helaas! ja. Een ongeluk komt zelden alleen, zegt men, en dit schijnt ook inderdaad het geval te wezen. Verleden jaar stierf mijn zoon; dit najaar kwetsten bij het oogsten een paar korenaren de oogen van mijne schoondochter en zij

al de kerken gesloten worden, en al de priesters uit de veldhospitelen gesleurd en onder de wapens gebracht.

Walgelijk! afschuwelijk! En 't bestuur laat doen, het houdt die schelmen niet aan, integendeel.

Ja, Vuillot heeft nog gelijk als hij zegt: « 't Is de Pruis niet die ons doodt en overwint, maar wel de Revolutie. »

Ja, de Revolutie heeft de verstandenen misleid, de herten bedorven en 't laatste levenssap uit Frankrijk gezogen.

Groote les voor ons allen, voor geheel Europa; 't liberalismus immers, dat overal tiert en zoekt wortel te schieten, is het kind der Revolutie; van liberaal wordt men revolutionnair; en een land dat heden liberaal is, zal morgen onder den verteerenden klauw der Revolutie liggen.

Mogt Frankrijk, nu zoo diep gevallen, mogt geheel de wereld naar de waarschuwende stem, welke de Paus haar doen hooren heeft, luisteren, dan is zij gereed; maar wee haar, zoo zij die stem vermaadt; wee de landen die 't liberalismus blijven voedsel verschaffen; zij verwarmen eene slang, die hun het hert zal afbijten; zij bemesten eene vrucht die, erger als de pest, vruchten van ondergang en van vernieling zal voortbrengen.

De Belgische Illustratie.

Er bestaan weinig publicaties die zoo verdienden bijval genieten als de *Belgische Illustratie*.

De derde jaargang, die sedert een paar maanden begonnen is, overtreft nog in waarde de twee voorgaande. De uitvoering der platen zoowel als het belang der stoffen die behandeld worden, moeten de *Belgische Illustratie* aanbevelen aan alle minnaars van kunst en vlaamsche letterkunde. Voegen wij hierbij dat er nooit eenige gedachte in voorkomt die kwetzend kan zijn voor de godsdientige gevoelens der lezers. De *Belgische Illustratie* heeft hare plaats aangeduid in alle katholieke huisgezinnen.

De personen die verlangen in te schrijven op den derden jaargang kunnen de reeds verschenen nummers bekomen, bij M. Collé boekhandelaar, groote markt te Tongeren.

Op den markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld 308 hoornbeesten, 468 schapen, 338 vette varkens en 1411 magere varkens.

DE BEUKENHOEVE.

I.

JEANNE.

Zij was oud, zij was arm. Haar gelaat geleek op die gerimpelde vellen perkament, die lange jaren in het stof vergeten zijn blijven liggen; maar hare oogen bezaten nog vuur en haar mond nog een vastberaden trek.

In wederwil van hare ruim drie en tachtigjarige leeftijd, liep zij nog recht op en met een vasten tred, een zwaren bussel boonenstroop op haar grijs hoofd dragende. Een kleed, waarvan de oorspronkelijke kleur had plaats gemaakt voor die groenaachtige en grauwe tint, welke de tijd en de vochtigheid aan bouwvallen mededeelen, hing over hare vermagerde heupen af, te vergeefs trachtende haar naakte been en haren voet, die uit haar schoen stak, te verbergen.

Naast haar liep een dikke vacht gekleed schaap, dat haar steeds op zijde bleef. Nu eens voor, dan weder achter haar huppelde eene geit met haar jong.

Tegen den stam van een eik leunende, waarvan de breede takken zich als een dak over het pad uitspreidden, beschouwde ik die groep, die langs de van hunne vruchten beroofde akkers mij naderde, terwijl op den achtergrond de magere gestalte van Jeanne te midden van de deelgenoten harer armoede scherp afstak.

« De jaren schijnen voorbij te gaan, zonder u te drukken, beste Jeanne, » aldus sprak ik haar toe, toen zij mij dicht genoeg genaderd was, om mij te verstaan. « U zoo vlog ziende voortstappen zou men u ter nauwer nood veertig jaar geven. »

Zij herkende mij terstond, hoewel zij mij niet meer gezien had sedert het tijdstip, dat ik het collegie van Baume had verlaten, en vriendelijk glimlachende, gaf zij mij ten antwoord:

« Ta, ta!... Zoo zijn de hedendaagsche jonge-

lieden, altijd gereed om met iemand den spot te drijven. Doch lach maar, mijnheer Charles; een gulle, hartelijke lach staat nooit fraaier dan op de lippen van de jeugd. »

« Vergeef mij, Jeanne, ik spot niet met u en ben zulks in het geheel niet voornemens: ik wil alleen zeggen, dat gij verwonderlijk goed blijft uitzien. »

« Wat dat betreft, moet ik erkennen, dat gij gelijk hebt; er zijn er minder oud dan ik, die er meer vervallen uitzien. Mijn leven loopt echter ten einde, ik weet het, en beklag er mij niet over. Alles heeft zijn tijd, en het zou eene dwaasheid wezen naar een dubbelen duur van ons gewone menschenleven te verlangen. Wanneer men zwaar gezwoegd en gearbeid heeft, wanneer de rampspoed en het lijdjen elkander afwisselend onze ziel en ons lichaam betwist hebben, gevoelt men behoefte aan rust, aan een goeden en langen slaap. »

« Jaagt de dood u dan geene vrees aan? »

« Mij vrees aanjagen?... O neen! De dood kan hun vrees aanjagen, die slecht geleefd hebben: ik voor mij vrees hem niet. Het is waar, ik heb de onschuld van mijn doopsel niet vlekkeloos bewaard; maar ik stel vertrouwen in de barmhartigheid van mijnen God, want het christelijk lijdjen zuivert en ik heb geleden... »

« Ja, Jeanne, gij zijt door zware rampen beproefd geworden; ik heb daarvan hooren spreken. »

« Ik heb kruisen te dragen gehad, dat is waar; zij waren bij wijlen zeer zwaar en zoo mijn aangezicht door zoo vele rimpels doorploegd is, hebben de tranen er evenveel gegroefd als de jaren. »

« Hebt gij niet in uwe jeugd de Beukenhoeve bewoond? »

« Ik ben er geboren! O! dat was toen de goede tijd; die dagen zijn spoedig voorbij gegaan en... maar waartoe dient het die oude geschiedenissen op te halen? »